

Lovagrend és egyház (dr. Kertész-Bakos Ferenc előadásának szerkesztett változata)

Lovagrendekkel kapcsolatos tudnivalók:

„Főegyházmegyénkben, az utóbbi években, amint Paptestvéreim előtt is közismert, egyre több lovagrend lép fel. Ezek magukat Katolikus Egyházunkhoz tartozónak vallják, és kapcsolatot keresnek egyházi személyekkel. Egyre sűrűbben és hivalkodóan jelennek meg egyházi ünnepeinken, többek között a csíksomlyói búcsún is.

A MKPK példájára, magam is a Vatikáni Államtitkárság 2006-os levelére hivatkozom, amely hangsúlyozza, hogy az Apostoli Szentszék csak két lovagrendet ismer el hivatalosan: a Máltai Lovagrendet és a Szent Sír Lovagrendet.

Ezzel a Szentszék nem tiltja meg más lovagrendek létezését, de azok nem mondhatják magukról, hogy lovagrendi minőségben a Katolikus Egyház hivatalos szervezetei lennének. A szentszéki levél külön kiemeli, hogy a két hivatalosnak elismert lovagrend investitúráin kívül, ne kerüljön sor más lovagrendek templomi investitúráira...” (idézet a 87–2012. számú gyulafehérvári érseki körlevélből)

Áldás (világi megközelítés):

„Az áldásnak, mint kegyelemkérő imádságnak a hatásosságába vetett hit azon a feltevésen alapul, hogy a vallásos meggyőződés és ihlet hevével kimondott szónak, különösen a jámbor szokás és hagyomány szentesítette szavaknak csodatévő, tehát az istenség akarátát még a természet rendjének megváltoztatására is rábíró hatalmuk van.” (Pallas Nagy Lexikon)

Pápai áldás:

„olyan áldás, amelyet a pápa személyesen vagy megbízott útján ad. - 1. a pápai fogadások vagy misék végén adott áldás. Ált. nem jár búcsúval. - 2. Urbi et orbi áldás, amelyet nagy ünnepeken ad a pápa Rómának és az egész világnak. 1939 óta érvényes mindazok számára, akik rádió v. televízió útján kapcsolódnak a pápai áldáshoz. Ez a szokásos feltételek mellett teljes búcsúval jár...” (Magyar Katolikus Lexikon)

A **búcsú** (latinul: *indulgentia*) egy katolikus bűnbánati vallásgyakorlat, amely a bűnbánat szentségében már fölloldozást nyert bűnért járó, ideig tartó büntetés elengedése. A búcsút a keleti ortodox egyházak nem ismerik el, a protestáns egyházak pedig kifejezetten tagadják.

A katolikus tanítás szerint a bűnbánat, illetve a gyónás visszavezet a kegyelem állapotába, az isteni életbe, viszont a bűn "nyomai", pl. a kialakult rossz szokások megmaradnak bennünk (lelkünkben, pszichénkben, reflexeinkben); ezért, valamint a bűnnel együtt járó károkozás miatt szükségünk van vezeklésre, illetve ezért jutnak emberek az ideig tartó büntetésre, a "tisztítótűzbe" is. A teljes búcsú az "ideig tartó" büntetéstől, vagyis a tisztítótűztől szabadít meg minket, illetve a tisztítótűzben szenvedőket a mennybe juttatja.

Társadalomtudományi elemző – PDSU minor program
Nemzeti kultúra és identitás
JEGYZET

A búcsú eredeti neve "elengedés" volt. Ez azt fejezte ki, hogy Isten az Egyház által elengedi az ideig tartó büntetést. A magyar "búcsú" kifejezés arra utal, hogy az ember búcsút vesz a rá váró büntetéstől, Jézusnak az Egyház révén közvetített kegyelme által.

**FIGYELEM! A KÜLÖNBÖZŐ SZERVEZETEKNEK, ÍGY PÉLDÁUL
LOVAGRENDEKNEK ADOTT PÁPAI ÁLDÁS NEM AZONOS AZ ADOTT SZERVEZET
PÁPAI VAGY SZENTSZÉKI ELFOGADÁSÁVAL, EGYHÁZI SZERVEZETKÉNT VALÓ
ELISMERÉSÉVEL!**

A KRISZTUSHÍVŐK ÁLTALÁBAN

Krisztushívó fogalma: (christifideles)

Az összes megkeresztelt, a személyes, hitbéli meggyőződés figyelembevételével, azaz különbségtétel nélkül. A hatályos kánonjogban a természetes személy és a krisztushívó fogalma egybeesik.

Az által, hogy valaki krisztushívó lett, azaz megkeresztelték, részesévé vált Krisztus papi, prófétai és királyi feladatának és állapotának megfelelően hivatást kapott annak a küldetésnek a gyakorlására, melynek teljesítését Isten az egyházra bízta. Ez a közös küldetés a teológiai alapja a krisztushívók **alapvető egyenlőségének**, mely egyenlőség méltóságuk és cselekvésük tekintetében áll fenn:

- *egyenlő méltóság*: egyenlő személyiséget jelent, nem lehet valaki több vagy kevesebb személy a megkeresztelték között,
- *cselekvésben való egyenlőségük* pedig arra utal, hogy mindnyájan Krisztus testének építésére hivatottak.

Krisztus testének építésén azonban mindenki állapotának és feladatának megfelelően fáradozik, ezért a tagok között ilyen tekintetben egyenlőtlenség érvényesül, ez azonban csak funkcionális jellegű.

A krisztushívókat a kötelességekben és a jogokban való részesedés annyiban illet meg, amennyiben közösségben (communio) vannak a katolikus egyházzal és amennyiben nem sújtják őket bizonyos büntetések. **A katolikus egyházzal való teljes közösségben** van az a megkeresztelt, aki annak látható társágában kapcsolódik Krisztushoz, a hitvallás, a szentségek és az egyházkormányzat kötelékével. E három kritérium passzív, neutrális magatartást feltételez és a jog síkján mozog. Passzív magatartást feltételez, mert pl. a szentségekben való közösség itt nem azt jelenti, hogy valaki ténylegesen fel is veheti az összes szentséget, hanem hogy hitben elfogadja az egyház szentségeit. A jog síkján mozog mert, ezek az elemek külsőleg igazolható, megállapítható tényezők.

Társadalomtudományi elemző – PDSU minor program
Nemzeti kultúra és identitás
JEGYZET

Ha a katolikus egyházzal való teljes közösséghez szükséges fent említett kötelek valamelyike hiányzik, akkor a krisztushívő és a katolikus egyház között nem teljes közösség (communio non plena) áll fenn. Ilyen **nem teljes közösségben vannak** a katolikus egyházzal:

- a) A nem katolikus keresztény egyházak és közösségek tagjai,
- b) Egyház elleni cselekményekben bűnösként jelöltek:
Az 1364. kánon szerint a hitehagyó, az eretnek és a szakadár önmagától beálló kiközösítésbe esik:
 - *Eretnekség*: valamely Isteni vagy katolikus hittel elfogadandóval szembeni makacs tagadás vagy erről való makacs kételkedés,
 - *Hitehagyás*: keresztény hit teljes elutasítása,
 - *Szakadárság*: hierarchiát elutasító, a pápának való alárendeltség megtagadása.A fenti esetekben nem szükséges, hogy a bíróság kinyilvánítsa a kiközösítést, az önmagától beáll. Ez a kiközösítés azonban nincs hatással az egyháztagságra, az továbbra is fennáll, csupán a kötelességei és jogai gyakorlásától tiltják el.
- c) Katekumenek: a Szentlélek indítására kifejezett akarattal kérték, hogy vegyék fel őket az Egyházba, de még a keresztséget nem kapták meg. Így módon hozzákapcsolódtak az Egyházhoz, ezért az Egyház támogatja őket. Pl. ugyanolyan temetésben részesülnek, mint a krisztushívők, áldásokat kaphatnak.

A krisztushívők életállapotai:

Az alapvető egyenlőség az életállapotok különbözőségével egészül ki. A hatályos egyházjog kétszer két csoportra osztja ezeket az életállapotokat:

- I. az egyházi rendben való részesedés szerint:
 - a) klerikusok: felszentelt vagy más szóval szent szolgálatot teljesítő személyek, „ministri sacri”
 - b) világiak (laikusok), azon krisztushívők, akik az egyházi rendben nem részesültek (laici).
- II. az evangéliumi tanácsokra tett és az egyház által elismert fogadalom vagy más szent kötelek szerint:
 - a) megszentelt életet élők: nem tartoznak az egyház hierarchikus szerkezetéhez, de összefügg annak életével és szent jellegével, különös tekintettel arra, hogy állapotukat az egyház elismeri és szavatolja.
 - b) egyéb krisztushívők.

AZ ÖSSZES KRISZTUSHÍVŐ KÖTELESSÉGEI ÉS JOGAI

Az összes krisztushívő kötelességeit és jogait nem egy külön egyházi alaptörvény (alkotmány) tartalmazza, hanem az összes többi joghoz hasonlóan azok magában a CIC-ben találhatóak.

A kötelességek és jogok tekintetében **sajátosan alakul** az egyházjogban azok:

- *Megkülönböztetése*

Sajátos, mert számos olyan jog van a CIC-ben, ami egyben kötelesség is. Ennek oka a személy és a közösség sajátos viszonyában keresendő. Az Egyházban ugyanis nem lehet mereven elválasztani a közérdeket a magánérdektől, mivel az egyház legfőbb közcélja az egyes emberek üdvössége.

- *Sorrendje*

Sajátos, mert a világi jogok modelljétől eltérően előbb a személyek kötelezettségeit említi, s csak utána szól jogaikról. Az elsődleges a kötelesség,

Társadalomtudományi elemző – PDSU minor program
Nemzeti kultúra és identitás
JEGYZET

amit az isteni rendelés kíván az embertől, s ez alapozza meg a jogokat arra, ami a kötelesség teljesítéséhez szükséges.

Az egyes kötelességek és jogok

Minden krisztushívó:

- 1) Kötelessége az *egyházzal való közösség megőrzése*. Ez a kötelezettség azt is megkívánja, hogy a krisztushívó nagy gonddal teljesítse azokat a kötelességeket, melyekkel az egyetemes egyháznak vagy saját részegyházának tartozik.
- 2) Kötelessége az állapotának megfelelően szent életre törekedni, s ezzel is az egyház erősödésén és megszentelődésén fáradozni.
- 3) Kötelessége és joga az üdvösség örömhírének terjedésén fáradozni.
- 4) Köteles engedelmeskedni felelőssége tudatában annak, amit a szent pásztorok Krisztus képviselőiként, mint a hit tanítói kijelentenek, vagy amit az egyház vezetői elrendelnek. A felelősség tudatában azt jelenti, hogy nem egyszerűen azért kell engedelmeskedni, mert parancsoltak valamit, hanem azért, mert azt törvényesen parancsolták.
- 5) Joga a kérelmezés, azaz joga van szükségleteit, valamint kívánságait feltárni az egyház pásztorai előtt. E jog nem tévesztendő össze a kért konkrét dolog elnyeréséhez való joggal.
- 6) Joga és néha kötelessége a véleménynyilvánítás az egyház javát érintő dolgokról a szent pásztorok előtt. A többi krisztushívó előtt is kinyilváníthatják véleményüket, e jognak azonban vannak bizonyos korlátai: a hit és az erkölcs, valamint a szent pásztorok iránti tisztelet, továbbá a közjó és a személyek méltósága.
- 7) Joga, hogy az egyház lelki javaiból segítséget kapjon, különösen vonatkozik ez Isten igéjére és a szentségekre.
- 8) Joga a keresztyén nevelésre való jogosultság.
- 9) Joga a rítusok szerinti istentisztelet végzése. A rítusok nagyban hozzájárulnak a krisztushívó azonosságának meghatározásához az egyházban.
- 10) Joga, hogy lelki életét az egyház tanításával összhangban saját formában élhesse.
- 11) Joga az egyesülési és gyülekezési jog. A CIC csupán az egyház küldetésének közös gyakorlását célzó társulásokról, gyűlésekről szól, nem foglalkozik az egyháztagok profán célú egyesületekben való részvételéről. (kivéve egyházellenes társulások)
- 12) Joga a saját apostoli kezdeményezés, azaz állapotuknak és helyzetüknek megfelelően saját kezdeményezéseikkel is előmozdíthatják az apostoli tevékenységet.
- 13) Joga a kutatási és közlési szabadság, amennyiben a szent tudományok valamelyikét műveli. A szent tudományt nem a tárgya önmagában teszi szentté, hanem tárgyával párosuló módszere.
- 14) Joga, hogy életállapotát minden kényszertől mentesen válassza meg. Érvénytelen a noviciátus és a fogadalomtétel, ha kényszer, súlyos félelem vagy megtévesztés hatására történik.
- 15) Joga a jó hír és intimszféra védelme.
- 16) Joga a jogvédelem az egyházi fórumon. Ez azt jelenti, hogy mindazokat a jogokat, amelyek a személyeket az egyházban megilletik, egyben kereset is védi, vagyis egyházi bíróság előtt is érvényesíthetők, illetve védelmezhetők.
- 17) Joga, hogy a büntetőjogi törvényesség elve alapján ítélkezzenek felette. Ezen elv az egyházjogban sajátosan alakul, hiszen a 1399. kánon kimondja, hogy vannak „kivételek”, amikor egy bűncselekmény akkor is büntethető, ha annak tényállása nincs rögzítve.

Társadalomtudományi elemző – PDSU minor program
Nemzeti kultúra és identitás
JEGYZET

- 18) Köteles hozzájárulni az egyház szükségleteinek fedezéséhez. Ez a hozzájárulás nem csupán anyagi jellegű lehet, hanem személyes is.
- 19) Köteles a társadalmi igazságosság előmozdítására, valamint arra, hogy saját jövedelmükből is segítsék a szegényeket.

A jogok gyakorlásának korlátai

A krisztushívőknek jogaik gyakorlásában tiszteletben kell tartaniuk bizonyos határokat. Ezek a 223. k. szerint:

- az egyházi közjó,
- a többiek jogai és
- a mások iránti kötelességek.

A VILÁGIAK KÖTELESSÉGEI ÉS JOGAI

Az alábbiakban részletezett kötelességek és jogok zömmel nem tekinthetők mereven és kizárólag a laikusi állapothoz tartozó kötelességeknek és jogoknak. Pl. a nős diakónusra is vonatkoznak a házassággal és családdal kapcsolatos kötelességek és jogok. Vannak azonban olyan kötelességek és jogok is, amelyek a világiakat éppen fel nem szenteltségüknél fogva illetik meg, pl. az akolitusi és lektori szolgálat elnyerésének lehetősége.

Egyes kötelességek és jogok

I. Az apostoli tevékenységgel kapcsolatos kötelességek és jogok

- 1) Kötelessége és egyben joga is az üdvösség örömhírének terjesztése, mely jog alapja a keresztségben és a bérmálásban kapott általános küldetés.
- 2) Kötelesség az egyéni helyzetüknek megfelelően a világi dolgok rendjének az evangélium szellemével való átítatása. Az evilági dolgok körében tartoznak: az élet és a család javai, a kultúra, a gazdaság, a művészet, a foglalkozási ágak, a politikai közösségek intézményei, a nemzetközi kapcsolatok.
- 3) Az evilági dolgok megszentelésére vonatkozó küldetésük teljesítése során a világi krisztushívőket a földi ország ügyeiben autonómia illeti meg. De az autonómiájukat gyakorló világiaknak óvakodniuk kell, nehogy a szabad vélekedés tárgyát képező kérdésekben saját nézetüket az egyház tanításaként adják elő. E szabadság gyakorlásakor az evangélium szellemében, a tanítóhivatal által előadottakra ügyelve kell eljárniuk.
- 4) A házasságban élők különösen kötelesek a házasság és a család révén Isten népe épülésén fáradozni.
- 5) A szülők kötelesek és jogosultak a gyermekeik nevelésére, az egyház tanításainak megfelelően kötelesek gyermekeik keresztény neveléséről gondoskodni.
- 6) Jogosultak a világiak, de nem kötelesek, hogy a szent tudományokban teljesebb képzést szerezzenek.

II. Belső egyházi feladatok

- 1) Jogképességgel bírnak arra, hogy felvegyék őket azokra az egyházi hivatalokra és feladatokra, melyekben a jog szerint működhetnek. Pl. bíró, ügyhallgató. Hangsúlyozni kell azonban, hogy egy ilyen feladat gyakorlása nem teszi a világi hívőt lelkipásztorrá, mert a papságot nem a tevékenység eredményezi, hanem az egyházi rend szentségében történt részesülés.
- 2) A szent tudományok oktatására való jogképesség. Az oktatáshoz az egyházi hatóság megbízása szükséges.

Társadalomtudományi elemző – PDSU minor program
Nemzeti kultúra és identitás
JEGYZET

- 3) Világiak liturgikus szolgálatra három esetben jogosultak:
 - a) Állandó szolgálatok: lektor és akolitus tisztsége. Ezeket liturgikus avatással adják, tartós jellegűek és csak férfiak nyerhetik el. A feladásokhoz szükséges életkort és adottságokat a püspöki kar határozza meg.
 - b) Alkalmi feladatok: pl. a felolvasó, a kommentátor, szertartásmagyarázó, a kántor. Ehhez is megbízás szükséges, de nem liturgikus formában történik, ideiglenes jellegűek és nők is kaphatnak ilyen feladatot.
 - c) Rendkívüli feladatok: pl. liturgikus imák vezetése, igeszolgálat, prédikációk, de nem a homília, a keresztelés, az áldoztatás, a temetés, sőt ahol erre a jog lehetőséget ad az esketés is. E feladatok némelyikéhez külön megbízás kell, másoknál maga a jog hatalmazza fel a világi hívőt (pl. szükségben a keresztelésre). E feladatok gyakorlásának általános előfeltétele a szükséghelyzet és felszentelt személy hiánya. Ilyen feladatot nők is kaphatnak.
- 4) Azok a világiak, akikre tartósan vagy ideiglenesen az egyház sajátos szolgálatát bízták, kötelesek a feladatukhoz megkívánt megfelelő képzettség megszerzésére, továbbá tisztségük lelkiismeretes, serény és szorgalmas ellátására.
- 5) Sajátos egyházi szolgálatban álló személyek jogosultak a helyzetükhöz mért tisztes díjazásra.

A KRISZTUSHÍVŐK TÁRSULÁSAI

A társulás fogalma:

Olyan személyek jogilag szervezett összessége, akik egy meghatározott cél érdekében önként és tartósan csatlakoznak egymáshoz. A krisztushívők társulásainak célja az egyház céljának bizonyos vonatkozásában való szolgálata, de különböznek a megszentelt élet intézményeitől és az apostoli élet társaságaitól, valamint a hierarchikus szervektől is.

Különböznek, mert:

- nem kívánnak alapvetően életre szóló csatlakozást és különleges kötődést, a tagok mindig kiléphetnek,
- a krisztushívők autonómiájából következnek, míg a hierarchikus szervek az egyházi rend szentségében való megalapozott hierarchikus rendből,
- tevékenységüket a társulások legfeljebb az egyházi hatóság külön megbízása alapján végzik, míg a hierarchikus szervek az egyház nevében,
- a társulások tagjává a krisztushívő önkéntes akaratnyilvánítással válik, míg a hierarchikus szerv tagjává valamilyen körülmény alapján, automatikusan.

Társulások fajtái:

1) Létesítés szerinti felosztása:

- hivatalos (publica) társulás: az egyházi hatóság maga alapítja, tevékenységüket az egyház nevében gyakorolják,
- magántársulások (privata): krisztushívők hozzák létre.

2) Jogi személyiség szempontjából:

- jogi személyiséggel rendelkező társulások: a hivatalos társulások mindig ilyenek, a magántársulásoknak formális határozattal adható jogi személyiség,
- jogi személyiséggel nem rendelkező társulások.

3) Klerikusi vagy egyéb társulások:

Társadalomtudományi elemző – PDSU minor program
Nemzeti kultúra és identitás
JEGYZET

- klerikusi társulás: klerikusok irányítása alatt állnak, a szent rend gyakorlását vállalják, és az illetékes egyházi hatóságtól nyertek elismerést,
- egyéb társulások.

4) Területi szempontból

- nemzetközi,
- országos,
- egyházmegyei.

5) A megszentelt élet intézményeihez való viszony szempontjából

- kapcsolatban áll a társulás valamely szerzetes intézménnyel úgy, hogy tagjai ennek szellemében és felsőbb irányítása alatt apostoli életet élnek. (Ezeket a társulásokat harmadrendeknek nevezik.)
- Krisztushívők világi intézményekhez is társulhatnak hasonló módon.

A társulások működésének szabályai

Az alapítás és a felügyelet

A magántársulásokat magánjellegű megállapodással hozzák létre, a krisztushívők hivatalos társulásait pedig az illetékes egyházi hatóság alapíthatja meg. A krisztushívők minden társulása alá van vetve az egyházi hatóság felügyeletének, amely felügyelet a hit és az erkölcs épségére, valamint az egyházi fegyelem megtartására vonatkozik. A felügyeletre jogosult hatóság a Szentszék, de az egyházmegyei társulások a helyi ordinárius felügyeletének is alá vannak vetve.

A szabályzat

Minden egyházi társulásnak kell, hogy legyen szabályzata, mely tartalmazza a társulás célját, székhelyét, vezetését, a benne való részvétel feltételeit és működési elveit is.

A név

Maga választja meg a társulás a nevét, aminek ki kell fejeznie a társulás sajátos célját. A katolikus nevet valamely társulás csak az illetékes egyházi hatóság beleegyezésével veheti fel. *„Az Egyházban ugyanis nagyon sok apostoli kezdeményezés van, amit a világiak szabad elhatározása hoz létre és az ő okos belátásuk irányít. Az ilyen kezdeményezésekkel bizonyos körülmények között jobban is lehet teljesíteni az Egyház küldetését, és ezért maga a hierarchia gyakran dicséri, vagy ajánlja őket. De semmiféle kezdeményezés ne igényelje magának a katolikus nevet, ha nem kapta meg az illetékes egyházi hatóság jóváhagyását.”*

[II. Vatikáni zsinat: Apostolicam Actuositatem]

A tagok felvétele és elbocsátása

A felvétel és az elbocsátás feltételeit a szabályzat határozza meg, bár a hivatalos társulások számára a CIC bizonyos kritériumokat megjelöl. A felvétel jogkövetkezménye, hogy az illető részesül a társulás jogaiban és kiváltságaiban. Az egyetemes egyházjog megengedi, hogy valaki több társulásnak is a tagja legyen. A szerzetes intézmények tagjai társulásokba csak saját joguk szerint, előljárójuk beleegyezésével léphetnek.

Társadalomtudományi elemző – PDSU minor program
Nemzeti kultúra és identitás
JEGYZET

A megszűnés

A hivatalos társulásokat az őket létrehozó hatóság szüntetheti meg, mégpedig súlyos okból. A magántársulás a szabályzat szerint szűnik meg, illetve az illetékes egyházi hatóság is megszüntetheti, amennyiben ténykedése botrány jelent a hívők számára.

A hivatalos társulások

a) A létesítés

Hivatalos társulást csak a hatóság létesíthet. Az arra illetékes hatóság, amennyiben a társulás:

- egyetemes vagy nemzetközi, akkor az Apostoli Szentszék,
- országos, akkor a püspöki konferencia,
- egyházmegyei, akkor a megyéspüspök.

A hivatalos társulást megalapító határozat egyben a társulást jogi személylé is avatja.

b) A szabályzat

Szabályzatát az illetékes hatóságnak jóvá kell hagynia, és ez a jóváhagyás több mint egyszerű felülvizsgálat.

c) A tagság

Hivatalos társulásba nem vehető fel, aki a katolikus hitet nyilvánosan elvetette, vagy az egyházi közösséget elhagyta, de az sem, akit kiszabott vagy kinyilvánított kiközösítés sújt.

d) Az irányítás

Az alapításban illetékes hatóság jogosult a társulás vezetőjének, lelkész vagy egyházi asszisztens kinevezésére. A vezető lehet világi is, ha a társulás nem klerikusi, ugyanakkor a társulás lelkésze és vezetője nem lehet ugyanazon személy, és nem lehet vezető az, aki politikai pártban vezető tisztséget tölt be. Különleges körülmények között súlyos okból a hatóság ideiglenes kormányzót jelölhet ki, aki a társulást nem a tagok, hanem a hatóság nevében vezeti.

A magántársulások

a) Az alapítás

Magántársulást a hívők szabad kezdeményezéssel alapíthatnak, az alapításhoz nem szükséges hatósági intézkedés, de a szabályzatát itt is hatóságnak felül kell vizsgálnia. Jogi személyiséget csak a hatóság kifejezett határozatával nyerhetnek.

b) A hatósági felügyelet

Szintén alá van rendelve hatósági felügyeletnek, sőt a felügyeltre illetékes hatóság kormányzati jogkört is gyakorol felettük, akinek a feladata, hogy gondoskodjon arról, hogy a társulás apostoli tevékenysége a közjóra irányuljon és az erők szét ne forgácsolódjanak.

A vagyonkezelés felügyelete jóval kevésbé kötött, mint a hivatalos társulások esetében. Javait a szabályzat szerint szabadon kezelik. A hatóságnak való évi számadási kötelezettséget a CIC nem ír elő.

c) A tisztségviselők

A magántársulás vezetőjét szabadon jelöli ki a szabályzat szerint, és lelkészt szintén nem az egyházi hatóságtól kapnak. Szabadon felkérhetnek egy papot, ám a kiválasztott papnak megerősítésre van szüksége a helyi ordináriustól.

Társadalomtudományi elemző – PDSU minor program
Nemzeti kultúra és identitás
JEGYZET

„Az Egyházban a szolgálatok különbözők, de a küldetés egy. Krisztus az apostolokra és utódaikra bízta azt a tisztséget, hogy az Ő nevével és hatalmával tanítsanak, megszenteljenek és kormányozzanak. A világi hívek pedig – részesei lévén Krisztus papi, prófétai és királyi tisztségének – Isten egész népének küldetésén belül az Egyházban és a világban töltik be a maguk szerepét. Valóban apostoli munkát végeznek, amikor az evangelizáción és az emberek megszentelésén fáradoznak, s a földi dolgok rendjét evangéliumi szellemmel igyekeznek áthatni és tökéletesíteni, úgy, hogy e tevékenységük fényes tanúságtétel Krisztusról és az emberek üdvösségét szolgálja. Mivel a világiakra éppen az jellemző, hogy a világi környezetben és világi tevékenységek közepette élnek, Isten arra hívja őket, hogy buzgó keresztény lelkülettel kovász módjára apostolkodjanak a világban.”

[II. Vatikáni Zsinat: Apostolicam Actuositatem]

Feldolgozandó irodalom:
Egyházi Törvénykönyv

© 1983 by Libreria Editrice Vaticana,
Vatican City
Fordította:
Erdő Péter